

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: J. S.
zastoupený advokátem Mgr. Přemyslem Mužíkem
sídlem Šámalova 101, 615 00 Brno

proti
žalované: generální ředitelka Generálního finančního ředitelství
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 29. 3. 2021, č. j. 21653/21/7400-11196-403266
a ze dne 12. 5. 2021, č. j. 32027/21/7400-11196-403266,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalované, jimiž potvrdila rozhodnutí ředitele Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „služební orgán“) ze dne 8. 1. 2021, č. j. 1356/21/7422-20290-307550 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí č. 1“) a ze dne 23. 2. 2021, č. j. 15402/21/7422-20290-307550 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí č. 2“) ve věci převedení žalobce na jiné služební místo podle

zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“).

2. Žalobce vykonával službu na služebním místě č. 290672 - vedoucí/odborný rada oddělení majetkových daní Finančního úřadu pro Kraj Vysočina, územní pracoviště Třebíč. Z důvodu zrušení tohoto služebního místa změnou systemizace, provedenou usnesením Vlády České republiky č. 811 ze dne 18. 11. 2019, byl ke dni 16. 12. 2019 na dobu určitou převeden na služební místo č. 290662 – vedoucí kontrolního oddělení II s místem výkonu služby v územním pracovišti v Třebíči. Od 1. 9. 2020 byl žalobce z organizačních důvodů zařazen mimo výkon služby dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě. Prvostupňovým rozhodnutím č. 1 byl žalobce s účinností od 11. 1. 2021 převeden na služební místo č. 290490 – odborný rada oddělení vyměřovací I v oboru služby Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry, s místem výkonu služby taktéž v Třebíči, a to na dobu určitou s trváním po dobu, po kterou zaměstnankyně, na toto služební místo jmenovaná, dočasně nevykonává službu na služebním místě. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí č. 1 odvolal. V průběhu odvolacího řízení byl však žalobce prvostupňovým rozhodnutím č. 2 s účinností nejdříve od 1. 3. 2021 převeden na služební místo č. 29432 – odborný rada oddělení kontrolní III v oboru služby Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry, s místem výkonu v Třebíči, a to na dobu určitou s trváním po dobu, po kterou zaměstnankyně, na toto služební místo jmenovaná, dočasně nevykonává službu na služebním místě. I proti prvostupňovému rozhodnutí č. 2 se žalobce odvolal.
3. Žalovaná napadenými rozhodnutími obě odvolání žalobce zamítla a potvrdila prvostupňová rozhodnutí služebního orgánu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě a dalších podání ve věci

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby napadená rozhodnutí žalované zrušil.
5. Žalobce v podané žalobě argumentuje, že nebyly splněny zákonné podmínky pro jeho převedení na jiná služební místa, neboť tato služební místa nebyla vhodná ve smyslu § 61 a § 62 zákona o státní službě. Žalobce dále namítl porušení zásady dvojinstančnosti, kdy tvrdí, že jak napadená rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňová byla zpracována žalovanou, která byla z toho důvodu jako odvolací orgán podjatá. V rozporu s právními i vnitřními předpisy, především Metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní služby č. 2/2019 ze dne 27. 11. 2019, č. j. MV-168091-1/OSK-2019 (dále jen „Metodický pokyn“) pak služební orgán neprojednal převedení žalobce na jiné služební místo s odborovou organizací ani s žalobcem samotným. Konečně žalobce namítá, že prvostupňové rozhodnutí č. 2 je nezákonné pro předčasnost, neboť jím byl na jiné služební místo převeden dříve, než uplynula doba, na kterou byl zařazen na předchozí služební místo prvostupňovým rozhodnutím č. 1.

III. Vyjádření žalované, replika žalobce a duplika žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě v první řadě uvedla, že považuje napadená rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňová za souladná s právní úpravou a navrhla krajskému soudu, aby žalobu zamítla. Dále rekapitulovala více jak třicetileté profesní působení žalobce ve finanční správě a dospěla k závěru, že žalobce musel být dostatečně seznámen s daňovými předpisy i

s informačním systémem ADIS, používaným finanční správou, pro plnění úkolů na služebních místech, kam byl prvostupňovým rozhodnutím převeden. Žalovaná proto nesouhlasí s tvrzením žalobce, že po převedení na jiná pracovní místa nebyl v jeho případě uplatněn dostatečný adaptační proces, a to jednak z důvodu, že žalobce disponoval určitými předchozími zkušenostmi, dále měl možnost konzultací s určeným kolegou, a konečně mu byla služebním orgánem přislíbena účast ve vzdělávacích kurzech po odpadnutí protiepidemických opatření.

7. Žalovaná dále uvádí, že obor služby „*Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry*“ je průřezovým oborem, který v rámci finanční správy zdaleka nejrozšířenějším. Současně je dle žalované zřejmá i skutečnost, že určitá znalost daňové agendy je nezbytným předpokladem pro všechny státní zaměstnance finanční správy. Jelikož byl žalobce převeden na služební místa se shodným oborem služby, ale také ve stejném služebním úřadu i stejném územním pracovišti, jednalo se podle žalovaného o vhodná služební místa. Žalovaná současně odmítla jako nepodložené tvrzení žalobce, že služební orgán žádal státní zaměstnankyni jmenovanou na služební místo č. 290490, aby setrvala v pracovní neschopnosti, neboť o délce pracovní neschopnosti rozhoduje ošetřující lékař v souladu se zákonem č. 187/2006 Sb. o nemocenském pojištění, na což nemá služební orgán jakýkoliv vliv.
8. K námitce žalobce, že jeho služební poměr měl být ukončen marným uplynutím šestiměsíční doby, ve které byl zařazen mimo výkon služby, ve smyslu § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, žalovaná uvádí, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro ukončení služebního poměru. Žalovaná odmítla, že by služební orgány zasáhly do žalobcových základních práv na ochranu důstojnosti a zákazu diskriminace z důvodu věku, neboť byl převeden na vhodná služební místa v souladu s právními předpisy. K námitce porušení zásady dvojinstančnosti žalovaná uvádí, že v záhlaví prvostupňových rozhodnutí je uváděna „Česká republika – Generální finanční ředitelství“ z toho důvodu, že v souladu s § 1 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb. je Generální finanční ředitelství účetní jednotkou a finanční úřady mají pro účely pracovněprávní postavení vnitřních organizačních jednotek. Žalovaná ze stejného důvodu s odkazem na vyjádření náměstka ministra vnitra pro státní službu a judikaturu Nejvyššího správního soudu odmítla námitku podjatosti služebních orgánů.
9. K námitce, že převedení žalobce na jiná služební místa nebyla projednána s oborovou organizací a oborová organizace k věci nepřijala stanovisko, žalovaná předložila zápis č. 1/2019 z jednání služebního orgánu s oborovou organizací ze dne 11. 4. 2019, jehož se účastnil i žalobce, obsahem tohoto jednání bylo projednání navrhovaných změn v počtu systematizovaných míst. Projednání změn služebních poměrů proběhlo dle žalované v souladu s metodickým pokynem a dle zavedených místních zvyklostí, přičemž v době projednávání změn nebyla ze strany žalobce, který byl jednání přítomen, vznesena žádná námitka. Žalovaná dále argumentuje, že by bylo krajně nepraktické, aby s oborovou organizací byla projednávána každá jednotlivá změna služebního poměru. Žalovaná dále s odkazem na § 19 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb. zákoník práce (dále jen „zákoník práce“) argumentuje, že rozhodnutí o převedení žalobce na jiné služební místo není možné prohlásit za neplatné jen z důvodu neprojednání s oborovou organizací. K námitce, že služební orgán neprojednal s žalobcem převedení na služební místo č. 290432, provedené prvostupňovým rozhodnutím č. 2, žalovaná uvádí, že samotné neprojednání nečiní toto jednání neplatným a zároveň upozornil, že žalobce byl od 2. 2. 2021 v pracovní

neschopnosti, tudíž projednání s žalobcem nebylo ani fakticky možné. Konečně k námitce předčasnosti prvostupňového rozhodnutí č. 2 žalovaná uvádí, že státní zaměstnankyně, jmenovaná na služební místo č. 290490, avizovala služebnímu orgánu, že k 1. 3. 2021 bude opět schopná vykonávat službu. Z toho důvodu ke dni 28. 2. 2021 pominuly právní účinky prvostupňového rozhodnutí č. 1 a služební orgán proto postupoval správně, když přijal prvostupňové rozhodnutí č. 2, kterým nejdříve od 1. 3. 2021 převedl žalobce na jiné služební místo.

10. V replice žalobce navrhl pro prokázání tvrzení, že státní zaměstnankyně byla služebním orgánem požádána o pozdější návrat z pracovní neschopnosti na služební místo č. 290490, výslech Ing. J. T. Žalobce dále považuje argumentaci žalované k porušení zásady dvouinstančnosti za nepřiléhavou, kdy tvrdí, že pokud se druhoinstanční orgán (žalovaná) byť i administrativním způsobem podílí na přípravě prvostupňového rozhodnutí, jedná se o flagrantní porušení zákona, jelikož je porušena nezávislost odvolacího řízení, neboť odvolací orgán (žalovaná) přezkoumával vlastní rozhodnutí a je tedy logicky podjatý. Žalobce dále připustil, že se jako předseda územní odborové organizace účastnil projednávání změny systematizace, nicméně skutečnost, že nezákonnost tehdy nenamítl, mu nemůže jít k tíži. Žalobce doplnil, že v rámci projednávání systematizace nemůže být řešeno, jakým způsobem se dotkne změna systematizace konkrétních služebních míst. Povinnost projednat převedení žalobce na služební místa nebyla služebním orgánem splněna, odkaz na § 19 odst. 2 zákoníku práce není v projednávané věci relevantní, neboť zákoník práce není obecným právním předpisem k zákonu o státní službě. Žalobce dále poukázal na nepravdivé tvrzení žalované, že žalobce byl ke dni 2. 1. 2020 převeden na služební místo č. 290662 odborného rady/vedoucího oddělení majetkových daní II na územní pracoviště ve Třebíči, když ve skutečnosti byl převeden na služební místo č. 290662 vedoucího kontrolního oddělení II. Žalobce upozorňuje, že služební orgány dospěly k závěru, že žalobce bude převeden od 11. 1. 2021 na zřejmě vhodnější služební místo na oddělení vyměřovací, když na kontrolním oddělení III bylo služební místo uvolněno již od listopadu 2020. Toto jednání ze strany služebních orgánů považuje žalobce za šikanózní, neboť jeho skutečným záměrem bylo donutit žalobce, aby službu ukončil.
11. Žalovaná v duplice k otázce zásady dvojinstančnosti odkázala na rozsudky Krajského soud v Praze ze dne 11. 4. 2019, č. j. 48 A 115/2016-102, a ze dne 10. 11. 2021, č. j. 55 Ad 3/2019-85 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalovaná dále přiznala, že vlivem administrativního pochybení špatně uvedla název oddělení, na které byl žalobce ke dni 2. 1. 2020 převeden, jak upozornil žalobce. Současně ale zdůraznila, že i na tomto služebním místě vykonával žalobce službu v oboru Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry.

IV. Ústní jednání konané dne 28. 2. 2023

12. Při ústním jednání jak žalobce, tak žalovaná setrvali na svých stanoviscích a argumentaci, predestřené v žalobě, resp. ve vyjádření k žalobě a dalších navazujících podáních.

V. Posouzení věci soudem

13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

14. Jádrem sporu je tvrzení žalobce, že služební orgán obcházel § 72 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 72 odst. 2 písm. d) zákona o státní službě, jelikož namísto toho, aby ukončil služební poměr žalobce pro marné uplynutí doby jeho zařazení mimo výkon služby, převáděl žalobce prvostupňovými rozhodnutími na jiná služební místa, aby se vyhnul jeho nároku na výplatu odchodného ve výši dvanáctinásobku měsíčního platu. Tímto postupem, potvrzeným žalovanou, služební orgán zasáhl taktéž do základních práv žalobce na ochranu jeho důstojnosti a diskriminoval jej pro jeho vyšší věk, neboť cílem tvrzeného protiprávního jednání bylo dle žalobce kromě nepřiznání odchodného taktéž donutit žalobce, aby sám ukončil služební poměr.

V. a) Nevhodnost služebního místa

15. V prvním žalobním bodu žalobce namítl, že služební místa, na která byl převeden prvostupňovými rozhodnutími nesplňovala požadavek vhodnosti dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě, jelikož služební orgán postupoval formálně a nezohlednil kvalifikaci, odborné znalosti, zkušenosti a schopnosti žalobce. Žalobce současně upozornil, že na služebním místě č. 290490, kam byl převeden prvostupňovým rozhodnutím č. 1, vykonával službu necelé dva měsíce, než byl v důsledku prvostupňového rozhodnutí č. 2 převeden na služební místo č. 290432. Pokud služební orgán neměl pro žalobce vhodné služební místo, neměl by důsledky z toho vyplývající obcházet soustavným převáděním žalobce na služební místa krátkodobě uvolněná z důvodu pracovní neschopnosti.
16. Krajský soud na úvod konstatuje, že žalobce byl v případě obou prvostupňových rozhodnutí převeden na jiné služební místo dle ustanovení § 61 odst. 1 písm. d) zákon o státní službě, které stanoví, že „[s]tátní zaměstnanec se převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku uplynutí doby, na kterou byl státní zaměstnanec zařazen na služební místo nebo jmenován na služební místo představeného na dobu určitou, aniž by současně skončil jeho služební poměr“. Před přijetím prvostupňového rozhodnutí č. 1 byl žalobce rozhodnutím služebního orgánu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 54442/20/7422-20290-307550 zařazen od 1. 9. 2020 mimo výkon služby z organizačních důvodů, protože služební orgán neměl žádné volné služební místo pro něj vhodné. Dle ustanovení § 62 odst. 1 zákona o státní službě je maximální doba zařazení státního zaměstnance mimo výkon služby 6 měsíců, po marném uplynutí této doby má služební orgán povinnost rozhodnout o skončení služebního poměru dle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, s čímž se pojí nárok státního zaměstnance na výplatu odbytného, která v případě žalobce činila dvanáctinásobek měsíčního platu dle § 72 odst. 2 písm. d) zákona o státní službě.
17. Doba zařazení mimo výkon služby počíná prvním dnem a končí uplynutím posledního dne stanovené doby, žalobce byl zařazen mimo výkon služby od 1. 9. 2020, konec šestiměsíční lhůty tedy připadal na 28. 2. 2021. Prvostupňovým rozhodnutím č. 1 byl žalobce ode dne 11. 1. 2021 převeden na jiné služební místo, doba jeho zařazení mimo výkon služby tedy nepřesáhla dobu 6 měsíců. Krajský soud pouze na okraj poznamenává, že doba zařazení mimo výkon služby se „nesčítá“, tedy „[p]kud je státní zaměstnanec zařazen mimo službu po dobu nepřekračující 6 měsíců, následně opětovně zařazen k výkonu služby a poté opětovně ze zákonem o státní službě stanovených důvodů zařazen mimo výkon služby, doba zařazení mimo výkon služby nepřekračující 6 měsíců začíná opětovně běžet od počátku“ (cit. BĚLINA, T., in PICHRT, J., a kol. *Zákon o státní službě: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer. § 62).

18. K vhodnosti služebního místa se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-88, jedná se „neurčitý právní pojem zahrnující jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat a jejichž obsah a rozsah se může měnit v závislosti na čase a místě aplikace právní normy. V rámci interpretace neurčitého právního pojmu přitom správní orgán musí aspoň rámcově objasnit jeho obsah a význam z hlediska toho, zda lze do něho zařadit i posuzovanou věc. Při výkladu neurčitého právního pojmu je správní orgán rovněž povinen se zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, aby mohl následně posoudit, zda patří do rozsahu neurčitého právního pojmu“. Vhodnost však zároveň bez dalšího neznamená, že nové služební místo přesně odpovídá místu, na které byl jmenován žalobce před změnou systematizace. Absence nároku na zařazení na konkrétní služební místo a na jmenování na služební místo představeného plyne přímo ze znění § 23 odst. 2 zákona o státní službě. Nové služební místo se však musí původnímu služebnímu místu blížit co do vykonávaných činností (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2022, č. j. 31 Ad 15/2020-178. Krajskému soudu je známo, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 2. 2023, č. j. 1 Ads 235/2022-47, citovaný rozsudek č. j. 31 Ad 15/2020-178 zrušil. Pro nyní posuzovanou věc je však stěžejní, že argumentaci týkající se posuzování vhodnosti služebního místa Nejvyšší správní soud vůbec neposuzoval, krajský soud je proto stále přesvědčen o její přesvědčivosti a použitelnosti na nyní projednávaný případ). Krajský soud v Ústí nad Labem pak v rozsudku ze dne 8. 2. 2017, č. j. 15 Ad 4/2016-65, dovodil, že služební orgány by měly při převádění státních zaměstnanců na jiná služební místa postupovat podle metodického pokynu, který slouží ke sjednocení správní praxe. Vhodnost služebního místa blíže popisuje čl. 62 metodického pokynu, čl. 63 odst. 2 metodického pokynu pak obsahuje demonstrativní výčet relevantních kritérií vhodnosti.
19. Krajský soud konstatuje, že služební orgán z metodického pokynu vycházel a žalovaná jeho postup potvrdila. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí č. 1 vyplývá, že služební orgán posoudil, že služební místo je pro žalobce vhodné, jelikož žalobce byl zdravotně způsobilý, splnil požadované vzdělání, služební místo odpovídá dosavadní pracovní zkušenosti (žalobce vykonával činnost vedoucího oddělení daňové správy, vedoucího kontrolního oddělení, vedoucího oddělení daňové správy). Služební orgán současně uvedl, že na daném služebním místě je vykonávána služba v oboru Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry, což je totožný obor, jako obor služebního místa, kam byl žalobce převeden před zařazením mimo výkon služby. Služební místo bylo zařazeno na stejném služebním úřadě a totožném služebním působišti, kde žalobce vykonával službu. Služební orgán uznal, že zařazení na nové služební místo sice nemusí být z pohledu žalobce vnímáno pozitivně, neboť je spojeno s jinými negativy, jakými jsou změna pracovního kolektivu a potřeba zvládnutí nových úloh softwarového programu ADIS. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí č. 2 pak služební orgán některé důvody vhodnosti zopakoval (zdravotní způsobilost, požadované vzdělání a kvalifikace, stejný obor služby, totožnost služebního působiště), přičemž uvedl, že služební místo č. 290432 je pro žalobce vhodné také z toho důvodu, že službu v rámci kontrolního oddělení vykonával již dříve (mezi 1. 1. 2020 až 31. 8. 2020).
20. Účastníci řízení se neliší v náhledu na hodnocení kritérií zdravotní způsobilosti, služebního úřadu a služebního působiště, o jejichž splnění ve vztahu k novému služebnímu místu není u žalobce pochyb. Sporné je naopak posouzení vhodnosti schopností a dosavadních zkušeností žalobce pro výkon služby na služebním místě. Žalobce upozornil,

že ve své předchozí praxi ve finanční správě vykonával službu na kontrolním oddělení, ze kterého byl po zrušení územního pracoviště v Náměšti nad Oslavou převeden na místo vedoucího oddělení majetkových daní II, kde vykonával právní agendu a neměl tedy v době okamžiku převedení na služební místo č. 290490 na odboru vyměřovacím žádnou předchozí praxi s informačním systémem ADIS, ani s určováním daňové povinnosti konkrétním daňovým subjektům. Krajský soud současně konstatuje, že žalobce v žalobě namítal nevhodnost především služebního místa č. 290490, a žalobní bod tedy směřuje na nezákonnost napadeného rozhodnutí č. 1, které převedení žalobce na toto služební místo potvrdilo.

21. Krajský soud ze správního spisu k napadenému rozhodnutí č. 1 zjistil následující. Dne 15. 9. 2020 byl přípisem č. j. 58421/20/7422/20290-307550 v souvislosti se zařazením mimo výkonu služby žalobce obeznamen o skutečnosti, že Sekce personální Generálního finančního ředitelství mu vyhledává vhodné místo v neveřejné části informačního systému o státní službě (dále jen „ISoSS“), současně byl žalobce vyzván, zda souhlasí, aby mu byly zasílány nabídky, které mají jiné atributy, než mělo jeho původní služební místo před zařazením mimo výkon služby (jiný obor služby, jiné služební působišť, jiná platová třída), současně bylo žalobci umožněno, aby v ISoSS vyhledával sám. Žalobce dne 23. 9. 2021 odpověděl, že vítá jakékoliv informace ohledně volných služebních míst, přičemž preferuje služební místo obdobné tomu původnímu (obor správy daní, 12. platová třída, služební pracoviště Třebíč a jeho okolí), je současně patrné, že komunikace mezi žalobcem a služebními orgány probíhala kromě datových zpráv taktéž telefonicky. Krajský soud ze správního spisu dále zjistil, že ke dni 11. 9. 2020 v okrese Třebíč nebyla žádná volná služební místa v 11. platové třídě. Žalobce byl následně písemně požádán o konkrétní uvedení územních pracovišť, ze kterých mu budou zasílány nabídky služebních míst s oborem „Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry“ zařazených do 11. a 12. platové třídy. Žalobce reagoval, že preferuje územní pracoviště v Třebíči a ve Velkém Meziříčí, současně však požádal o informace v rámci finančních úřadů v Jihomoravském kraji a kraji Vysočina, což následně blíž rozvedl na územní pracoviště Třebíč, Velké Meziříčí, Moravské Budějovice, Brno 1, Brno 2, Brno – venkov, Ivančice a Tišnov. V reakci na tuto informaci žalobce obdržel 6. 11. 2020 nabídku služebního místa na oddělení řízení rizik ve finančním úřadu v Jihlavě, kterou však odmítl.
22. Další přílohou správního spisu je přehled volných míst ze dne 23. 11. 2020, ze kterého krajský soud zjistil, že jediným volným služebním místem v 11. a vyšší platové třídě bylo právě žalobcem odmítnuté služební místo v Jihlavě, a pak služební místa na Odvolacím finančním ředitelství v Brně. Krajský soud ze správního spisu dále zjistil, že dne 9. 12. 2020 byl žalobce vyrozuměn o možnosti převedení na služební místa v Jihlavě, zaprvé na oddělení majetkových daní, 11. platová třída, zadruhé na oddělení nepřímých daní, 11. platová třída. Dále byl dne 10. 12. 2020 žalobce vyrozuměn o nabídkách převedení na služební místa na finanční úřady v Jihomoravském kraji, všechna na odbor vyměřovací. Žalobce všechny tyto nabídky odmítl a zúžil svůj zájem pouze na 12. platovou třídu a v Jihomoravském kraji pouze na územní pracoviště Brno 1, Brno 2 a Brno venkov. Další přílohou správního spisu je přehled volných míst ke dni 1. 1. 2021, z něž krajskému soudu vyplývá, že v platové třídě byla volná místa pouze a jedině na územním pracovišti v Jihlavě, přičemž žalobce odmítl všechny tyto nabídky s výjimkou převedení na služební místo č. 290722 na oddělení evidence tržeb, k této nabídce se nevyjádřil. Další přílohou správního spisu je interní sdělení ze dne 17. 1. 2021 č. j. 2679/21/7400-050463, kterým

ředitelka odboru personálních agend Generálního finančního ředitelství povolila duplicitní obsazení služebního místa č. 290490, a to nejdéle do 30. 6. 2021. Na toto služební místo byl následně žalobce prvostupňovým rozhodnutím č. 1 převeden. V případě prvostupňového rozhodnutí č. 2 služební orgán do správního spisu vložil přehled volných míst ze dne 22. 2. 2021 (žalobce byl převáděn ke dni 28. 2. 2021) na územním pracovišti v Třebíči, žádné z volných míst nebylo v 11. platové třídě. Interním sdělením ze dne 15. 2. 2021, č. j. 15200/21/7400-20181-050463 bylo povoleno duplicitní obsazení služebního místa č. 290432, na které byl žalobce následně prvostupňovým rozhodnutím č. 2 převeden.

23. Krajský soud z výše vypočtených příloh správního spisu nabyt dojmu, že služební orgán aktivně hledal vhodné služební místo pro žalobce, přičemž je nutné konstatovat, že kromě služebního místa č. 290722 byla všechna eventuálně vhodná služební místa žalobcem odmítnuta. Žalobce zároveň v žalobě nenamítal, že by mu služební orgán určité volné služební místo nenabídl. Krajský soud proto obecně neshledává jako nezákonný další postup služebního orgánu, když žalobce převedl na duplikovaná služební místa na dobu určitou, byť na dobu velmi krátkou (méně než 2 měsíce v případě prvostupňového rozhodnutí č. 1), když z podkladů vyplývá, že v době rozhodování neexistovalo žádné jiné potenciálně vhodné služební místo pro žalobce. Krajský soud se proto neztotožnil s argumentací žalobce, že jej služební orgán soustavně převáděl na služební místa, když z podkladů vyplývá, že tento postup služebního orgánu byl opodstatněný. Z interního pokynu č. j. 2679/21/7400-050463 navíc vyplývá, že žalobce měl být převeden na služební místo č. 290490 na dobu delší než 2 měsíce, nejdéle však do 30. června 2021, což koresponduje s napadeným rozhodnutím č. 1, z něž plyne, že státní zaměstnankyně, jmenovaná na toto služební místo, byla v dlouhodobé pracovní neschopnosti již od 20. 9. 2019. Služební orgán tak možná kalkuloval, že se tato státní zaměstnankyně z pracovní neschopnosti nevrátí již 1. 3. 2021. Pokud žalobce namítá, že služební orgán výslovně požadoval, aby se zaměstnankyně záměrně vrátila z nemocenské dříve, toto své tvrzení nikterak neprokazuje a ponechává je pouze toliko v rovině účelové spekulace. Krajský soud však současně upozorňuje, že skutečnost, že duplikací služební orgán „vytvořil“ předmětná volná služební místa, ještě neznamená, že tato služební místa bylo pro žalobce vhodná.
24. Jelikož převážná část žalobní argumentace směřuje proti vhodnosti služebního místa č. 290490, zaměřil se krajský soud na posouzení vhodnosti dle kritéria schopností a dosavadních zkušeností žalobce pro výkon služby právě na tomto místě. Je přitom podstatné vycházet z čl. 63 odst. 2 písm. d) metodického pokynu, kde je mimo jiné uvedeno, že *„nelze vyloučit převedení státního zaměstnance na služební místo, na němž bude vykonávat zcela nové správní činnosti, které dosud nevykonával, pokud z hlediska dalších kritérií se služební místo jeví jako vhodné, zejména pokud státní zaměstnanec má k výkonu takových činností vzdělání a kvalifikaci a půjde o výkon služby v oboru služby, v němž státní zaměstnanec službu vykonával, a s ohledem na dosavadní výkon služby lze předpokládat jeho zapracování v nových činnostech“*.
25. Krajský soud poznamenává, že primárním kritériem, kterým se služební orgán řídil, bylo zachování služebního působiště žalobce a až následně zkoumal naplnění dalších kritérií. Tento postup služebního orgánu je plně v souladu s judikaturou správních soudů (srov. rozsudky Krajského osudu v Praze ze dne 11. 4. 2019, č. j. 48 A 115/2016-102 a Krajského osudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 15 Ad 4/2016-65). Dalším kritériem

prokazujícím vhodnost služebního místa č. 290490 je dosažené vzdělání žalobce, které odpovídá požadavkům dle přílohy č. 1 k zákonu o státní službě.

26. V projednávaném případě se pak dle krajského soudu za klíčové jeví být porovnání dosavadního a nového služebního místa žalobce. Zbylá kritéria uvedená v metodickém pokynu jsou obecnější (zdravotní způsobilost, požadované vzdělání), odvozená z jiných (zařazení do platové třídy) či nezávislá na vůli státního zaměstnance (přístup a zájem), nebudou tedy v řadě případů vůbec předmětem přezkumu, neboť lze důvodně očekávat (obdobně jako v posuzovaném případě), že služební orgány tato kritéria nepřekročí v tom smyslu, že by na služební místa jmenovali naprosto nekvalifikované či zdravotně nezpůsobilé státní zaměstnance, ostatně v judikatuře správních soudů nebývá naplnění těchto kritérií předmětem přezkumu (viz. rozsudek Městský soud v Praze ze dne 21. 10. 2021, č. j. 10 Ad 16/2019-110, bod [21]). Žalovaná pak doplnila, že metodický pokyn je ještě výrazně „shovívavější“ při přísnosti posuzování vhodnosti služebních míst, neboť předpokládá ještě vyšší odlišnost v činnostech, než jako tomu bylo v posuzovaném případě.
27. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce byl převeden na služební místo v oboru služby *„Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry“*, tedy ve stejném oboru, ve kterém žalobce vykonával službu na předchozím služebním místě, což plně naplňuje další kritérium metodického pokynu. Krajský soud tento závěr žalované akceptuje, byť nelze brát ze zřetele, že totožnost oboru služby sama o sobě (bez bližší specifikace) nemusí být zárukou vhodnosti služebního místa. Tím spíše, že obor *„Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry“* je *„průřezovým oborem, který je v rámci Finanční správy ČR zdaleka nejrozšířenějším“*, jak sama žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí, a je skutečně nepochybné, že služební činnosti či náplň práce na jednotlivých odděleních služebního úřadu se ve svých specifikách odlišují, přesto se ale stále jedná o daňovou agendu.
28. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaná si byla toho vědoma, když uvedla, že *„daňová agenda“* se v určitých ohledech liší podle útvaru (oddělení), na který je státní zaměstnanec jmenován, setrval na názoru, že souhrnně je tato agenda obdobná, neboť po všech státních zaměstnancích vyžaduje znalost daňového řádu a řady jiných průřezových předpisů a metodik. Žalobce byl převeden na služební místo s nejen shodným oborem služby, ale také na stejném služebním úřadu i stejném územním pracovišti. Nelze opominout ani skutečnost, že správa všech daní a jednotlivé fáze daňového řízení jsou upraveny společným procesním předpisem, kterým je zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce sice vykonával službu vždy jako vedoucí oddělení (vedoucí kontrolního odd. – vedoucí / odb. rada odd. majetkových daní – vedoucí kontrolního odd. – odb. rada vyměřovací – odb. rada – kontrolní), nikdy „pouze“ jako odborný rada/referent, přičemž se na první pohled může jevit jako opodstatněnou námitka žalobce, že neměl předchozí zkušenost s určováním. Krajský soud je nicméně toho názoru, že žalobcem tvrzená absence zkušenosti s některými činnostmi v rámci shodného oboru služby nezakládá opodstatněnost námitky ohledně nevhodnosti služebního místa. V souvislosti s organizační změnou struktury finančního úřadu ke dni 1. ledna 2013 působil žalobce na pozici vedoucího referátu Oddělení vyměřovacího a EDA s pracovní náplní *„provádění komplexního daňového řízení vybraných daňových subjektů se složitou daňovou problematikou.“* Na Územním pracovišti v Třebíči pak ode dne 1. ledna 2014 vykonával žalobce z pozice vedoucího oddělení činnosti související s vyměřováním daně z nemovitých věcí, a to i s nezbytným

využitím jednotlivých úloh v informačním systému ADIS. Následně byl žalobce k 1. červenci 2015 převeden do režimu státní služby v pozici vedoucí Oddělení majetkových daní II Odboru majetkových daní Sekce územní pracoviště v Třebíči Finančního úřadu pro Kraj Vysočina. Rozhodnutím ředitele Finančního úřadu pro Kraj Vysočina byl následně, po proběhlém výběrovém řízení, jmenován na služební místo představeného – vedoucího Oddělení majetkových daní II v Odboru majetkových daní Sekce Územní pracoviště v Třebíči. Žalobce je státním zaměstnancem s více jak 30letou praxí, když v období od 1. listopadu 2014 do 31. prosince 2019 působil v Oddělení majetkových daní. V rámci této nezanedbatelné praxe vykonával pozici vedoucího, a tudíž je zřejmé, že žalobce disponuje také znalostí ohledně vyměřování daní. V tomto ohledu lze přisvědčit závěru žalované, že u žalobce, který v minulosti vykonával funkci představeného, by bylo lze očekávat, že zmíněnými znalostmi disponuje na nadstandartní úrovni, resp. má více než základní povědomost o dílčích činnostech v daném oboru služby, konkrétně tedy u oddělení, které vedl. Skutečnost, že žalobce sám některé činnosti fakticky v praxi nevykonával na uvedeném závěru nic nemění.

V. b) Rozpor s principem dvojinstančnosti a nepodjatosti

29. V další námitce žalobce tvrdí, že jak prvostupňová rozhodnutí, tak napadená rozhodnutí připravoval Odbor personální podpory Sekce personální spadající pod Generální finanční ředitelství, z podstaty věci tak o odvolání žalobce rozhodoval stejný orgán, čímž bylo porušeno žalobcovo subjektivní procesní právo, aby jeho odvolání projednal nadřízený a nepodjatý správní orgán. K tomuto závěru žalobce dochází ze skutečnosti, že v záhlaví prvostupňových rozhodnutí je uvedena hlavička Generálního finančního ředitelství, dále z čl. 44a Organizačního řádu Finanční správy České republiky ze dne 23. 7. 2015, č. j. 41392/15/7400-00180 (dále jen „Organizační řád“), který popisuje působnost a činnost Odboru personální podpory, čímž si však v rozporu s ust. § 1 a § 4 zákona č. 456/2011 Sb. o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), žalovaná přisvojila pravomoc vést prvoinstanční řízení. Konečně žalobce namítá, že tímto postupem mu bylo odebráno i právo namítat případnou podjatost úřední osoby zpracovávající napadená rozhodnutí.
30. Krajský soud považuje tuto námitku za nedůvodnou. Dle § 10 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě je služebním orgánem vedoucí služebního úřadu vůči ostatním státním zaměstnancům (tj. běžným státním zaměstnancům, kteří nejsou vedoucími služebních úřadů ani státními zaměstnanci zařazenými v sekci pro státní službu, uvedenými v předchozích písmenech tohoto ustanovení). Podle odst. 2 citovaného ustanovení služební orgán jedná a rozhoduje ve věcech služebního poměru. Služebním orgánem příslušným rozhodnout ve věci převedení žalobce na služební místo ze zařazení mimo výkon služby, resp. ze služebního místa č. 290490 na služební místa č. 290432 všechna zařazená do Finančního úřadu pro Kraj Vysočina, územní pracoviště Třebíč tak nepochybně byl právě ředitel Finančního úřadu pro Kraj Vysočina.
31. V obou prvostupňových rozhodnutích je jako služební orgán označena Ing. H. K., ředitelka Finančního úřadu pro Kraj Vysočina, v napadených rozhodnutích je jako příslušný odvolací orgán uvedena Ing. T. R., generální ředitelka Generálního finančního ředitelství, v obou případech je tak zcela zřejmé, který správní orgán ve věci rozhodoval, zásada dvojinstančnosti nebyla porušena. Oba správní orgány byly náležitě označeny ve smyslu § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) za použití §

160 zákona o státní službě. Označení „Česká republika – Generální finanční ředitelství“ v záhlaví prvostupňových rozhodnutí na tomto závěru nic nemůže změnit a krajský soud se ztotožňuje se žalovanou, že uvedení označení je opodstatněno (byť samo o sobě povinnou náležitostí rozhodnutí není) ustanoveními § 1 odst. 4 věty druhé zákona o finanční správě, podle níž Odvolací finanční ředitelství a finanční úřady nejsou účetními jednotkami a pro účely hospodaření s majetkem státu, účetnictví a pracovněprávních vztahů mají postavení vnitřních organizačních jednotek Generálního finančního ředitelství, a § 16 zákona o státní službě, podle nějž úkoly v organizačních věcech služby, služebních vztahů státních zaměstnanců a pracovněprávních vztahů zaměstnanců ve správním úřadu (mimo jiné i) za finanční úřad plní nadřízený služební úřad (obdobně viz. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2021, č. j. 55 Ad 3/2019-85). Vzhledem k tomu, že nadřízeným služebním úřadem vůči Finančnímu úřadu Kraj Vysočina je pro účely zákona o státní službě podle § 1 odst. 6 zákona o finanční správě Generální finanční ředitelství, je zřejmé, že veškerou administrativní podporu pro vedení řízení ve věcech státní služby poskytovalo služebnímu orgánu (ale i žalované) právě Generální finanční ředitelství. Pokud tedy žalobce poukazoval na působnost Odboru personální podpory v čl. 44a Organizačního řádu, má krajský soud za to, že se jedná pouze o bližší popis úkolů ve věcech služebních vztahů státních zaměstnanců předpokládaných ust. § 16 zákona o státní službě. Krajský soud proto nesouhlasí s tvrzením žalobce, že Generální finanční ředitelství si tyto kompetence „přisvojilo“, když jsou mu naopak tyto kompetence přímo zákonem svěřeny. Krajský soud se ze stejného důvodu neztotožnil i s námitkou nemožnosti namítání podjatosti úředních osob.

V. c) Absence projednání s odborovou organizací

32. V další námitce žalobce vytýká služebnímu orgánu, že neprojednal převedení žalobce na jiná služební místa s odborovou organizací, konkrétně Odborovým sdružením zaměstnanců finančních orgánů působícím ve služebním úřadu dle § 133 zákona o státní službě, což dokládá potvrzením předsedy této odborové organizace o neprojednání návrhu rozhodnutí o změně služebního poměru. Žalobce namítá, že žalovaná potvrdila postup kontrolního orgánu, který je však v rozporu s oprávněním odborové organizace projednat a zaujmout stanovisko k návrhům rozhodnutí týkajících se změn služebního poměru dle § 132 odst. 2 písm. c) zákona o státní službě, čímž porušila i čl. 123 a čl. 124 metodického pokynu, který je pro služební orgány taktéž závazný.
33. Z čl. 124 metodického pokynu vyplývá, že „*oprávněním odborové organizace projednat a zaujmout stanovisko k chystané změně služebního poměru je třeba rozumět vyrozumění odborové organizace o chystané změně služebního poměru*“. Služební orgány jsou tedy povinny informovat odborovou organizaci o chystaných změnách služebních poměrů. Předseda odborové organizace v žalobcem předloženým potvrzení potvrdil, že ani služební orgán a ani Generální finanční ředitelství záměr týkající se změny služebního poměru žalobce s odborovou organizací neprojednal, ani nedal možnost zaujmout k této změně stanovisko. Žalovaná na tyto skutečnosti reagovala doložením zápisu č. 1/2019 z jednání Finančního úřadu pro Kraj Vysočina s odborovou organizací, jehož obsahem bylo projednání navrhovaných změn v počtu systematizovaných míst k 1. 1. 2020, a současně i poznámkou, že v souladu se zavedenou praxí byly změny služebních poměrů rekapitulovány zpětně.

34. Krajský soud nesouhlasí s tvrzením žalované, že by projednání systematizace s odborovou organizací automaticky znamenalo, že služební orgán projednal i následné převedení žalobce na jiné služební místo v důsledku zrušení jeho původního služebního místa. Nic na tom nemění ani zavedená praxe, neboť jak vyplývá z čl. 124 metodického pokynu, služební orgán měl povinnost vyrozumět odborovou organizaci o převedení žalobce na služební místo, této povinnosti však nedostál, což dokládá vyjádření předsedy odborové organizace. Krajský soud však zároveň konstatuje, že toto pochybení nemůže činit jak prvostupňová rozhodnutí, tak ani potvrzující napadená rozhodnutí žalované nezákonnými, neboť jak správně upozornila žalovaná, zákon o státní službě nepředpokládá, že jedním z podkladů rozhodnutí o převedení na jiné služební místo by mělo být také stanovisko odborové organizace (obdobně úvaha v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2022, č. j. 30 Ad 14/2020-119, bod [35]).

V. d) Absence projednání změny služebního poměru s žalobcem

35. Žalobce dále namítá, že s ním nebylo před přijetím projednáno prvostupňové rozhodnutí č. 2, čímž služební orgán porušil zásadu vstřícnosti a zásadu součinnosti dle § 4 správního řádu. Žalobce uznává, že dle čl. 45 odst. 3 metodického pokynu nezpůsobuje neprojednání rozhodnutí o převedení na jiné služební místo bez dalšího jeho nezákonnost, domnívá se však, že ve spojení s ostatními pochybeními, jež napadá ve zbylých žalobních bodech, trpí prvostupňové rozhodnutí č. 2 takovými vadami, že je nutné jej v souhrnu označit za nezákonný. Jelikož žalovaná tuto vadu v napadeném rozhodnutí nenapravila, je i toto rozhodnutí nezákonné. Žalobce upozornil, že v případě prvostupňového rozhodnutí č. 1 dal služební orgán žalobci možnost se vyjádřit.
36. Krajský soud souhlasí s tvrzením žalobce, že projednání převedení na jiné služební místo sice není nutnou podmínkou dle zákona o státní službě, s ohledem na zásady dobré správy by se ale měly služební orgány (i ve vlastním zájmu na dobré vztahy na pracovišti) snažit minimálně o kompromis se zohledněním názoru státních zaměstnanců. Krajský soud současně odmítá tvrzení žalované, že nebylo možné s žalobcem druhé převedení na služební místo prvostupňovým rozhodnutím č. 2 projednat z důvodu pracovní neschopnosti žalobce od 2. 2. 2021. Krajský soud má za to, že služební orgán se mohl s žalobcem domluvit na schůzce v době vycházek během pracovní neschopnosti, či se s ním spojit alespoň telefonicky či prostřednictvím e-mailu, jak to ostatně činil před vydáním prvostupňového rozhodnutí č. 1. Na druhou stranu je však nutné vzít v potaz, že služební orgán musel jednat poměrně rychle, jelikož ke dni 1. 3. 2021 musel žalobci nalézt nové služební místo z důvodu návratu státní zaměstnankyně z pracovní neschopnosti na služební místo č. 290490. Je taktéž velmi nepravděpodobné, že se mezi lednem a únorem 2021 proměnila volná služební místa, kam by služební orgán mohl žalobce převést, jak ostatně vyplývá i ze správního spisu (přehled volných míst ke dni 22. 2. 2021, příloha č. 17 spisu napadeného rozhodnutí č. 2), tudíž lze dojít k závěru, že konzultace, které mezi žalobcem a služebním orgánem probíhaly mezi zářím až prosincem 2020 (před vydáním prvostupňového rozhodnutí č. 1), byly stále validní pro převádění žalobce na služební místo prvostupňovým rozhodnutím č. 2. Krajský soud tudíž uzavírá, že služební orgán neprojednáním převedení neporušil zásady vstřícnosti a součinnosti, neboť závěry předchozích konzultací dávaly služebnímu orgánu ucelený obraz o požadavcích žalobce a nebylo tak nutné znovu projednávat obdobné nezměněné skutečnosti. Žalovaná nepochybila, když prvostupňové rozhodnutí č. 2 z tohoto důvodu nezrušila.

V. e) Nezákonnost prvostupňového rozhodnutí č. 2 pro předčasnost

37. Závěrem žalobce namítl, že v rozporu s § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě rozhodl služební orgán o převedení žalobce na jiné služební místo č. 290432 dříve, než uplynula doba, na kterou byl zařazen na služební místo č. 290490.
38. Krajský soud uvádí, že prvostupňové rozhodnutí č. 1 zařadilo žalobce na služební místo č. 290490 na „doby určitou s trváním po dobu, po kterou státní zaměstnanec Ing. M. S. dočasně nevykonává službu na služebním místě“. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí č. 2 plyne, že státní zaměstnankyně Ing. M. S. ke dni 1. 3. 2021 opět začne vykonávat službu na služebním místě č. 290490, ve výroku I. písm. f) prvostupňového rozhodnutí č. 2 je pak uvedeno, že nástup do služby na služebním místě č. 290432 je první pracovní den po dnu doručení rozhodnutí, nejdříve však dne 1. 3. 2021. Krajský soud neshledal žalobní námitku důvodnou, jelikož žalobce byl na služební místo č. 290490 převeden do doby, než se státní zaměstnankyně Ing. M. S. vrátí z pracovní neschopnosti, k čemuž došlo 1. 3. 2021, žalobci tedy doba převedení na toto služební místo skončila k 28. 2. 2021. Jestliže byl tedy nejdříve ke dni 1. 3. 2021 převeden na služební místo č. 290432, nejednalo se ze strany služebního orgánu za postup v rozporu s § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, jelikož nebyl převeden (předčasně) na jiné služební místo před uplynutím doby, na které byl zařazen na služební místo č. 290490.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
40. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2023

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu